

ZAKLÍNAČ

MEČ OSUDU

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

Ljndeni

Zaklínač II

Meč osudu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Andrzej Sapkowski

Zaklínač II Meč osudu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

ZAKLÍNAČ II

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ II

MEČ OSUDU

Z polštiny preložil Karol Chmel

Ljndeni

© 1993, by Andrzej SAPKOWSKI

Published by arrangement with Literary Agency „Agence de l'Est“

Translation © Karol Chmel, 2015

Cover design © Jakub Šimjak, 2020

Map illustration © Brian Terrero, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1736-6

ISBN e-knihy 978-80-566-2003-8 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-2004-5 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-2002-1 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

HRANICE MOŽNOSTÍ

I.

– Vravím vám, že odtiaľ nevyjde, – povedal poďobaný a presvedčivo pokyvoval hlavou. – Je to dobrá hodina a štvrtý, odkedy tam vliezol. Už je po ňom.

Mešťania, natlačení medzi ruinami, mlčali a zízali na čierny otvor zívajúci v rumovisku, na zasypaný vstup do podzemia. Tučniak v žltej kamizole prestúpil z nohy na nohu, odpľul si a zložil z hlavy ohmataný baret.

– Ešte počkajme, – utrel si pot z riedkeho obočia.

– Na čo? – vyprskol poďobaný. – Tam v tých pivniciach trčí bazilišok, už ste na to zabudli, richtár? Kto tam vojde, je stratený. Vari tam málo ľudí skapalo? Na čo teda čakať?

– Veď sme sa dohodli, – zahundral neisto tučniak. – Tak by sme mali...

– Dohodli ste sa so živým, richtár, – pripomenul kompán poďobaného, obor v koženej mäsiarskej zástere. – Ale teraz je už po ňom, to je isté, ako že je slnko na nebi. Už vopred bolo jasné, že ide na smrť, tak ako ostatní. Vybral sa tam dokonca bez zrkadla, iba s mečom. A bez zrkadla baziliška zabiť nemožno, to vie každý.

– Aspoň ste ušetrili groše, richtár, – dodal poďobaný. – Veď niet komu za baziliška zaplatiť. Len pokojne choďte domov. A koňa a čarodejov dobytok si vezmeme my, škoda by bolo nechať majetok len tak.

– Veruže, – uznal mäsiar. – Kobyla je mocná a sedlové vaky sú solídne napchaté. Nazrieme do nich, čo poviete.

– A to ako? Čo ste?

– Mlčte, richtár, nemiešajte sa do toho, lebo vyfasujete, – vyhrážal sa poďobaný.

– Mocná kobyla, – zopakoval mäsiar.

– Nechaj toho koňa na pokoji, milý môj.

Mäsiar sa pomaly otočil k cudziemu mužovi, čo prichádzal spoza prielomu v múre, spoza chrbta ľudí zhromaždených okolo vstupu do pivnice.

Cudzinec mal husté, kučeravé, gaštanové vlasy, hnedú tuniku pod vatovaným kabátcom, vysoké jazdecké čizmy. A nijakú zbraň.

– Odstúp od koňa, – zopakoval s jedovatým úsmevom. – Čo to má byť? Cudzí kôň, cudzie vaky, cudzí majetok a ty na to všetko škúliš svojimi karpavými očami, natahuješ za tým špinavú labu? Vari sa to patrí?

Poďobaný pomaly vsunul ruku do záhrenia kabátca a pozrel sa na mäsiara. Mäsiar prikývol, mávol na skupinku a z nej vykročili dvaja nakrátko ostrihaní mocní chlapi. Obidvaja mali v rukách palice, akými sa na bitúнку hluší dobytok.

– Ktože ste, – spýtal sa poďobaný stále s rukou pod pazuchou, – že nám tu vykladáte, čo sa patrí a čo nie?

– Do toho ťa nič, môj milý.

– Zbraň nenosite.

– Pravda, – cudzinec sa usmial ešte jedovatejšie, – nenosím.

– To nie je dobre, – vytiahol poďobaný ruku spod pazuchy; držal v nej dlhý nôž. – Naozaj to nie je dobre, že nenosite.

Mäsiar tiež vytiahol nôž, dlhý ako lovecká dýka. Dvaja chlapi pokročili dopredu so zdvihnutými palicami.

– Nemusím nosiť, – spresnil cudzinec bez toho, aby sa pohol z miesta. – Moje zbrane chodia za mnou.

Z ruín sa vynorili a mäkkým krokom vyšli dve dievčatá. Skupinka sa okamžite rozostúpila, cúvla, dav sa preriedil.

Obidve dievčatá sa usmiali, zablykli zubami, prižmúřili oči, od kútikov ktorých sa až k ušiam ťahali široké modré pásy tetovania. Svaly im pohrávali na mocných stehnách vyčnievajú-

cich spod rysích koží ovinutých okolo bokov, ako aj na nahých obľých rukách nad drôtenými rukavicami. Ponad plecيا chránené košeľou z krúžkovej ocele vytrčala rukoväť šable.

Podobaný pomaly, pomaličky ohol kolená a pustil nôž na zem.

Z diery v zručanine sa rozľahol rachot kameňov a škrabot, potom sa z tmy vynorili ruky a zachytili sa nepravidelného okraja múru. Ruky postupne nasledovala hlava s bielymi, tehlovým prachom poprásenými vlasmi, bledá tvár, rukoväť meča vyčnievajúca nad plecom. Dav zašumel.

Bielovlasý sa zhrbil a vyvliekol z diery čudesný tvar, monštruózne telisko, zafúlané prachom presiaknutým krvou. Obludu držal za dlhý jašteričí chvost; vzápätí ju bez slova hodil pod nohy tučnému richtárovi. Richtár uskočil, no potkol sa o zvalený kus múru; cível na zakrivený vtáčí zobák, blanité krídla a kosákovité pazúry na šupinami pokrytých labách. Na lalok pod hrdlom, pôvodne asi purpurový, teraz špinavočervený. Na vpadnuté sklovité oči.

– Toto je bazilišok, – oznámil bielovlasý, keď si oprašoval nohavice. – Podľa dohody. Mojich dvesto lintarov, buďte taký laskavý. Poctivých lintarov, neorezaných. Vopred upozorňujem, že si ich overím.

Richtár rozochvenými rukami odviazal z opaska mešec. Bielovlasý sa poobzeral, na chvíľu sa zrakom pristavil na podobanom a na noži, čo mu ležal pri nohách. Pozrel sa aj na muža v hnedej tunike, na dievčatá v sukničkách z rysej kože.

– Ako obyčajne, – usúdil, keď preberal meštek z richtárových trasúcich sa rúk. – Riskujem pre vás krk za mizerných pár grošov a vy si zatiaľ brúsíte zuby na moje veci. Nech vás mor skára, nikdy sa nezmeníte.

– Zostali nedotknuté, – zamrmlal mäsiar a cúvol. Muži s paličami sa už dávno stratili v dave. – Vašich vecí sa nikto nedotkol.

– To som teda rád, – usmial sa bielovlasý. Pri pohľade na ten úsmev, čo rozkvital na bledej tvári ako otvárajúca sa rana, sa

dav začal rýchlo rozchádzať. – A preto sa, bratku, ani teba nikto nedotkne. Odíď v pokoji. Ale čo najskôr.

Podobaný, otočený chrbtom, chcel tiež rýchlo vycúvať. Vriedky na jeho prudko zblednutej tvári škaredo očerveneli.

– Hej, ty, počkaj, – oslovil ho muž v hnedej tunike. – Na niečo si zabudol.

– Na čo... pane?

– Vytiahol si na mňa nôž.

Vyššie z dievčat sa zrazu rozhojďalo na široko rozkročených nohách, zakolísalo bokmi. Šabla, vytiahnutá nevedno kedy, zavisťala prudko vzduchom. Hlava podobaného odletela nahor a oblúkom dopadla do zívajúcej tmy pivnice. Telo sa sťažka a neprirodzene zrútilo medzi rozdrobené tehly ako odťatý kmeň. Dav jednohlasne vykrikol. Druhé dievča s dlaňou na rukováti sa šikovne zvrtilo, aby zabezpečilo chrbát tomu prvému. Neboľo treba. Dav sa ozlomkrky, potkýnavo rozbehol k mestu, čo mu nohy stačili. Na jeho čele sa impozantnými poskokmi rútil richtár pár siah pred mohutným mäsiarom.

– Krásny úder, – zhodnotil chladne bielovlasý, keď si rukou v čiernej rukavici zaclonil oči pred slnkom. – Krásny úder zerrikánskej šable. Klániam sa pred šikovnosťou a pôvabom slobodných bojovníčok. Som Geralt z Rivie.

– A ja, – neznámy v hnedej tunike ukázal na vyblednutý erb na prednej časti svojho odevu, tri čierne vtáky sediace v rade uprostred zlatého poľa, – som Borch, prezývaný Tri Kavky. A toto sú moje dievčatá, Tea a Vea. Volám ich tak, lebo na ich skutočných menách si môže človek jazyk polámať. Ako si si správne domyslel, sú to Zerrikánky.

– Podľa všetkého práve vďaka nim mám ešte koňa a majetok. Ďakujem vám, bojovníčky. Ďakujem aj vám, pán Borch.

– Tri Kavky. A toho pána si nechaj pre iných. Viaže ťa niečo k tejto nore, Geralt z Rivie?

– Skôr naopak.

– To je dobre. Mám totiž návrh – neďaleko odtiaľto, smerom k prístavu, stojí na krížnych cestách hostinec U zamysleného draka. Tamojšia kuchyňa nemá páru v celom kraji. Akurát tam mierime, že sa dobre najeme a nájdeme si nocľah. Potešil by som sa, keby si nám robil spoločnosť.

– Borch, – bielovlasý sa otočil od koňa a pozrel sa neznámemu do priezračných očí, – nechcem, aby medzi nami vznikli nejaké nejasnosti. Mal by si vedieť, že som zaklínač.

– Dovtípil som sa. Ale vyslovil si to, akoby si vravel: „Som malomocný.“

– Sú takí, – odvetil Geralt pomaly, – ktorí by dali prednosť spoločnosti malomocných pred prítomnosťou zaklínača.

– Sú aj takí, – zasmial sa Tri Kavky, – ktorí uprednostňujú ovcu pred dievčaťom. Nuž čo, jedných aj druhých môžem len poľutovať. A tebe zopakujem svoju ponuku.

Geralt si stiahol rukavicu a stisol podávanú ruku.

– Prijímam, teším sa, že sme sa zoznámili.

– Tak poďme, už som vyhladol.

II.

Hostinský pretrel handrou hrboľaté dosky stola, uklonil sa a usmial. Chýbali mu dva predné zuby.

– Taakže... – Tri Kavky sa na chvíľu zadíval na začmudenú povalu a na pavúky, čo sa po nej tmolili. – Najprv... Najprv pivo. Aby si nemusel chodiť dvakrát, tak celý súdok. A k pivu... Čo môžeš ponúknuť k pivu, milý môj?

– Syr? – zariskoval hostinský.

– Nie, – zamračil sa Borch. – Syr až po jedle. K pivu by sme si dali radšej niečo kyslé a ostré.

– K službám, – hostinský sa usmial ešte naširšie. Ukázalo sa, že predné zuby nie sú jediné, čo mu chýbajú. – Čo takto úhory s cesnakom v oleji alebo v octe alebo marinované kúsky zelenej papriky...

– V poriadku. Aj to, aj to. A potom polievku, takú, čo som tu raz jedol, plávali v nej kadejaké mušle, rybky a iné chutné drobnosti.

– Pltnícku polievku?

– Veru tú. A potom pečenú jahňacinu s cibuľou. A ešte kopolu rakov. Kôpru daj do hrnca, koľko sa vmestí. A k tomu aj ovčí syr a šalát. A keď dojeme, ešte sa uvidí.

– Nech sa páči. Pre všetkých, teda štyrikrát?

Vyššia Zerrickánka pokrútila zamietavo hlavou, poklepala si významne po drieku obopnutom tesnou ľanovou košeľou.

– Zabudol som, – žmurkol Tri Kavky na Geralta. – Dievčatá si strážia líniu. Pán hostinský, baraninu len pre nás dvoch. Pivo môže byť hneď, spolu s tými úhormi. S ostatným chvíľu počkaj,

aby to nevychladlo. Neprišli sme sa nadžgávať, skôr príjemne stráviť čas rozhovorom.

– Chápem, – uklonil sa znovu hostinský.

– Chápavosť je v tvojom fachu dôležitá vec. Nastav dľaň, milý môj.

Zaštrngali zlaté mince. Krčmárovi sa ústa rozťahli až po uši.

– To nie je záloha, – oznámil Tri Kavky. – To je prepitné. A teraz behom do kuchyne, dobrý človeče.

V miestnosti bolo teplo. Geralt si rozopol opasok, vyzliekol kaftan a vyhrnul rukávy na košeli.

– Vidím, – skonštatoval, – že netrpiš nedostatkom hotovosti. Žiješ z privilégií rytierskeho stavu?

– Čiastočne, – usmial sa Tri Kavky, no nepúšťal sa do detailov.

Rýchlo sa porátali s úhormi a štvrt súdkom piva. Zerrikánky si pivo dopriali tiež a obidvom sa výrazne zlepšila nálada. Čosi si pošepkali a Vea, tá vyššia, zrazu vybuchla do hrdelného smiechu.

– Hovorila dievčatá aj obecnou rečou? – spýtal sa potichu Geralt, keď na ne pozeral kútikom oka.

– Slabo. A nie sú veľmi zhovorčivé. Čo je na chválu. Čo povieš na polievku, Geralt?

– Mhm.

– Napime sa.

– Mhm.

– Geralt, – Tri Kavky odložil lyžicu a distinguishingovane si odgrgol, – vráťme sa na chvíľu k tomu, o čom sme sa zhovárali cestou. Pochopil som, že ty, zaklínač, putuješ z jedného konca sveta na druhý, a keď cestou naďabíš na nejakú obludu, zahlušíš ju. A z toho máš groše. Na tomto je založený zaklínačský fach?

– Viac-menej.

– A stane sa, že ťa niekam pozvú konkrétne? Povedzme, že ti dajú špeciálnu objednávku. Potom čo – ideš a vykonáš, čo treba?

– Závisí od toho, kto ma pozýva a načo.

– A za koľko?

– Aj od toho, – zaklínač pokrčil plecami. – Všetko je stále drahšie a žiť treba, ako vravieva jedna moja známa čarodejnica.

– Tak to je pomerne výberový prístup, povedal by som, veľmi praktický. Predsa však musíš vychádzať z nejakej idey, Geralt. Konflikt síl Poriadku so silami Chaosu, ako hovorieva jeden môj známy čarodejník. Predstavoval som si, že plníš nejaké poslanie, ochraňuješ ľudí pred Zlom vždy a všade. Bez rozdielu. Že stojíš na presne určenej strane palisády.

– Sily Poriadku, sily Chaosu. Naozaj fajnové slová, Borch. Za každú cenu ma chceš vidieť na jednej strane palisády v konflikte, ktorý je, ako sa všeobecne uznáva, večný, začal sa dávno pred nami a bude pokračovať, i keď tu už dávno nebudeme. Na čej strane stojí kováč, keď podkúva kone? Náš hostinský, čo sem akurát uháňa s pekáčom baraniny? Čo podľa teba určuje hranicu medzi Chaosom a Poriadkom?

– To je jednoduché, – pozrel mu Tri Kavky rovno do očí. – To, čo reprezentuje Chaos, je hrozba, to je agresívna strana. A Poriadok je strana ohrozená, tá, čo potrebuje obranu. Potrebuje ochrancu. Ale teraz sa napime. A dajme sa do jahniatka.

– Dobre.

Zerrikánky, čo dbali o líniu, si dali v jedení prestávku – krátili si ju popíjaním v zrýchlenom tempe. Veľa, sklonená nad priateľkiným plecom, znovu čosi šepkala, pričom vrkočom štekla dosku stola. Tea, tá nižšia, sa nahlas zasmiala a veselo prižmúnila tetované viečka.

– Takže, – ozval sa Borch, keď doobhrýzal kosť, – môžeme pokračovať v rozhovore, ak nemáš nič proti. Pochopil som, že by si nebol rád, keby som ťa staval na stranu niektorej zo Síľ. Jednoducho, konáš si svoju robotu.

– Konám.

– Pred konfliktom Chaosu a Poriadku však neujdeš. Aj keď si použil ten príklad, ty nie si kováč. Videl som, ako pracuješ.

Vojdeš do pivnice v zrúcaninách a vynesieš odtiaľ podrezaného baziliška. Medzi podkúvaním koní a zabíjaním baziliškov je veru rozdiel, milý môj. Povedal si, že ak je pláca primeraná, poženieš sa aj na kraj sveta, aby si zahlušil netvora, ktorého ti ukážu. Nech je to, dajme tomu, odporný drak, čo pustoší...

– Zlý príklad, – prerušil ho Geralt. – Vidíš, hneď sa ti to pletie s tým Chaosom a Poriadkom. Lebo draky, ktoré bezpochyby reprezentujú Chaos, ja nezabíjam.

– A to ako? – Tri Kavky si oblizoval prsty. – Čo to znamená? Veď zo všetkých oblúd je drak najodpornejší, najkrutejší a najzúrivejší. Najhnusnejší plaz. Napáda ľudí, chrlí oheň a unáša tie oné – panny. Vari sa o tom málo hovorí? Predsa nie je možné, aby si ty, zaklínač, nemal na konte zopár drakov?

– Draky nelovím, – vyhlásil sucho Geralt. – Vidlochvostáky, prosím. Sklzúne. Lietavce. Ale draky nie – či už zelené, čierne ani červené. Jednoducho to rešpektuj.

– Zaskočil si ma, – priznal sa Tri Kavky. – V poriadku, beriem na vedomie. Teraz si dajme s drakmi na chvíľu pokoj, na obzore vidím niečo červené, podľa všetkého to sú naše raky. Napime sa!

Praskavo drvili zubami červené panciere, vysávali z nich biele mäso. Slaná voda im stekala po zápästiach a neprijemne štípala. Borch nalieval pivo, naberačkou už škrabotal o dno súdka. Zerrikánky sa ešte väčšmi rozveselili, obzerali sa po krčme a zlovestne sa usmievali; zaklínač si bol istý, že hľadajú zámienku na bitku. Tri Kavky si to zrejme tiež všimol, lebo im zrazu pohrozil rakom, ktorého držal za chvost. Dievčatá sa zachichotali a Tea našpúlila ústa na bozk a žmurkla – na jej potetovanej tvári to pôsobilo strašidelne.

– Sú ako divé mačky, – šepol Tri kavky Geraltovi. – Treba si na ne dávať pozor. S nimi je to tak, milý môj, že len žmurkneš a už sú naokolo mláky krvi. Ale celkovo sú za všetky peniaze. Keby si vedel, čo dokážu...

– Viem, – prikývol Geralt. – Ťažko nájsť lepšiu eskortu. Zerri-
kánky sú rodené bojovníčky, odmalička sú školené na boj.

– O toto mi nejde, – Borch vyplul na stôl račie klepeto. – Mal
som na mysli, aké sú v posteli.

Geralt sa znepokojene pozrel na dievčatá. Obidve sa usmie-
vali. Veľkým, takmer nepostrehnuteľným pohybom
siahla do misky. Prižmúrenými očami sa uprene dívala na za-
klínača a zároveň škripotavo rozhrzla račí pancier. Ústa sa jej
leskli od slanej vody. Tri Kavky nahlas zahundral:

– Takže, Geralt, nelovíš zelené draky ani draky ďalších dvoch
farieb. Vzal som to na vedomie. Ale prečo, ak sa smiem spýtať,
len tieto tri farby?

– Štyri, aby sme boli presní.

– Vravel si o troch.

– Tie draky ťa naozaj zaujímajú. Máš nejaký konkrétny dô-
vod?

– Ani nie. Je to len zvedavosť.

– Aha. A s tými farbami je to tak, že akurát takto sa zaužívalo
označovanie drakov. Hoci to nie je celkom presné. Zelené draky,
tie najpopulárnejšie, sú skôr sivasté, ako obyčajné sklzáne. Čer-
vené sú v skutočnosti červenokavé alebo majú tehlový odtieň.
Veľké draky tmavohnedej farby sa obvykle označujú ako čierne.
Najvzácnejšie sú biele – takého som nikdy nevidel. Zdržujú sa
na ďalekom severe. Údajne.

– Zaujímavé. A vieš, o akých drakoch som ešte počul?

– Viem, – Geralt si odpil z piva. – O takých, o akých som po-
čul aj ja. O zlatých. Také neexistujú.

– A to tvrdíš na základe čoho? Že si ich nikdy nevidel? Sám
si povedal, že si nevidel ani bieleho.

– O to nejde. Za morami, v Ofire a Zangwebare, žijú biele
kone s čiernymi pásmi. Takisto som ich nikdy nevidel, ale viem,
že existujú. No zlatý drak je mýtický tvor. Legendárny. Dajme
tomu ako fénix. Fénixy a zlaté draky nejestvujú.